

ХОСЕ МАРТИНЕС МАТОС ПРЕОБРЪЩАЙКИ ВСИЧКО НАОКОЛО

Превод от испански: Мая Славова, 1979

chitanka.info

Въпреки че е лято, свеж пролетен вятър облъхва столичните улици. В такова време ме обзema желание да се позабавлявам. Тръгвам бавно по пълните с хора улици. Не, още няма да започвам. Аз съм висок и рус. Името ми е Каутман. Качвам се на ескалатора както всеки ден. Обичам да ходя в този магазин, защото тук идват много красиви жени. Вече съм горе. Решавам да започна. Две-три минават покрай мен. Не им обръщам внимание, защото не са по вкуса ми; или са много дебели, или пък кълощави. Аз си падам по приятно закръглените блондинки. Задава се друга, светлокестенява, и си я бива в тялото. Оглеждам я хубаво, ала в последния момент я оставям да отмине. Предпочитам да почакам още малко, защото съм сигурен, че ще се върне. Ето я. Заставам срещу нея и се взирям право в сините ѝ очи. От пръв поглед забелязвам, че е естествено руса. Тя се усмихва и открива ред хубави едри зъби. Така започва всичко.

Ставам невидим, обичам да гледам, несмущаван от чужди погледи. Очите ми проникват под дрехите ѝ. Има хубав стегнат бюст и бяла кожа. Оставям я да ме отмине. Спира се до прозореца с гръб към мен. Краката ѝ са като изваяни, със заоблени и нежни мускули. Едва се сдържам да не я докосна. Отгатвам, че е омъжена. Доволен от наблюдението, минавам отпреде ѝ, за да я погледна отново в очите. Разбирам, че мъжът ѝ е дебел и стар. Съвсем подходяща жертва е. Отивам до ескалатора и пак ставам видим за хорските очи. Тръгвам към нея, като си давам вид, че съм се загубил, опитвам се да се усмихна. Не я питам нищо, само ѝ казвам: „Върви след мен.“

Слизам по стълбите, без да се обръщам назад, сигурен съм, че ме следва. Завивам в първата пряка, вървя още две пресечки и влизам в къщи. Хазияката ми живее долу, а моята стая е горе. Тя ни вижда, но не казва нищо. Никога нищо не казва, защото ми има страха. Спирал пред отворената врата на моята стая. Жената влиза и аз бавно затварям след нея. Тя мълчи, явно разбира, че не обичам много приказки. Ще бъда добър към нея, само една малка шега и нищо повече. Правя ѝ знак и тя започва да се съблича. Както е гола, прилича на статуя. Обилната светлина и силният вятър, които нахлуват през прозореца, ме дразнят. Въздъхвам и пада нощ, на небето изгрява пълната луна. Сега вече обстановката предразполага. Поглеждам жената в очите, те наистина са странни.

Тя започва да се облича. Въздъхвам пак и денят се връща. Продължавам да лежа, както съм съблечен. Тя вече се е облякла и аз ѝ наредждам: „Иди в магазина и доведи още петдесет такива като теб.“ Тя отваря послушно вратата и излиза. Знам, че най-много след петдесет минути ще се върне с останалите. Обмислил съм всичко предварително. Скачам от леглото и се стоварвам с тъп удар на пода. Сега съм от мрамор и лежа неподвижно. Гледам се и ми е смешно, че съм се превърнал в статуя. Изведнъж се сещам, че всеки момент може да дойдат. Оставям статуята да си лежи в предишното положение и се превръщам в кестеняв нисък мъж на име Китм. Облечен съм в сив костюм и нося тъмни очила. Чувам множество стъпки, бързо отварям шкафа и се пъхвам вътре. Поглеждам през дупката, която съм пробил специално за случая. Появява се русата, следвана от цяла върволица жени, от всички бои и типове: руси, кестеняви, черни, грозни и красиви. Ядосвам се, исках всички да са хубави и блондинки. Сега ще им дам да се разберат. Те се струпват ужасени около статуята на пода. Явно, очаквали са съвсем друго. Повдигат, полагат я внимателно на леглото и започват да я опяват. Но изведнъж се сещат, че са излягани и се нахвърлят върху русата. Почват да я ругаят, да разкъсват дрехите ѝ, да я удрят. Е, хубаво се позабавлявах. Долу хазяйката отчаяно вика полиция.

Иска ми се да продължа да обръщам всичко с главата надолу. Излизам на главната улица, където движението е най-натоварено. Сядам в едно кафене да пийна нещо разхладително и да измисля някоя друга шега. Ето, хрумна ми нещо: ще се превърна в кон. Готово, сега съм един красив черен кон с лъскава грива. Запътвам се към регулировчика. Съсредоточен под зеления си чадър, той не ме забелязва. Включил е зелената светлина. Потупвам го и като ме вижда, мигом се строполясва в несвяст. Колите продължават да си се движат, а перпендикулярната улица се задръства, огласяна от клаксоните, които неистово свирят. Минувачите се забавляват от сърце. Регулировчикът идва на себе си и изважда револвера, ала аз с един скок изчезвам от погледа му.

Продължавам да вървя по главната улица. Един автобус лети към мен и задъхано пухти, шофьорът отчаяно натиска спирачката, но вече е късно и рейсът минава отгоре ми. Всички искат да видят какво ми се е случило, а аз възторжено изцвилвам и се отдалечавам в лек тръс.

Мисля си, че след малко полицията настървено ще се втурне да ме преследва. До мен изскърцва друга спирачка. Чувам вой на сирени. Това са преследвачите, които вече летят по петите ми. Играя си с тях и ги отвеждам до една задънена улица. Затварят ми пътя. Още миг и ще ме пипнат. Изкушава ме мисълта да се предам, а след това, в участъка, да им се изпълзна. Но, от друга страна, ми се иска да продължа играта. Когато виждам, че вече ще надянат примката на врата ми, изчезвам.

Отново съм кестеневият нисък мъж и пътувам на задната седалка в един автобус. Всички разпалено обсъждат случилото се, някои се смеят, други са изплашени. Смятат, че съм някакво същество от друга планета. Не мога да се сдържа, като чувам това, и избухвам в гръмогласен смаях. Всички се обръщат назад. Аз кратко си седя там, само че вече съм черният кон, за когото току-що бяха говорили. Всички онемяват, облени в студена пот. Шофьорът рязко удря спирачката. Скачам на улицата и се спускам след едно дете, което носи мрежа портокали. Щом ме вижда, то хвърля мрежата и си плюе на петите. Сдъвквам един портокал, но кората ми загорчава и я изплювам. Регулировчикът е с гръб към мен. Приближавам се безшумно и изцвилвам в ухото му. Сетне изчезвам с един скок.

Славата ми се е разнесла по-бързо и от вятър. Цяла войска е вдигната на крак и усилено ме търси. Самолети летят ниско, танкове патрулират из улиците, въоръжени войници претърсват сградите. По спирките се трупат хора. Предусещам, че скоро ще настъпи паника. Магазините са затворени по-рано от обикновено. Решавам да се предам. Близо съм до кафенето, в което бях седнал да пийна нещо разхладително. Обкръжен съм, един полковник ме хваща. Не оказвам никаква съпротива. Готово, вече съм пленник. Той ме стиска здравата. Под натиска на ръцете му започвам да се смалявам и да омеквам. Превръщам се в едно безобидно конче от въздух. Пук! Полковникът гледа в ръцете си, които напразно стискат парчетата въздух. А аз отново се озовавам в кафенето, пак съм жаден и си поръчвам още едно разхладително.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.